

Bibliaismereti anyag a szóbeli felvételi elbeszélgetéshez:

A felvételi beszélgetés részeként a jelentkező az előre megadott bibliai történetek ismeretéről számol be. Ennek a módja a következő: két történetet húz ki, melyek közül kiválaszthatja azt, amelyik számára a megfelelőbb és ennek az egynek a történetét kell ismertetnie. Itt elsősorban a szereplők, a helyszín, magának az eseménynek a bemutatása a feladat. Az általunk megadott történetek szerepelnek az általános iskolai hit- és erkölcsstan órák anyagában. A felkészüléshez jól lehet használni a tankönyvekben szereplő történet leírásokat is. A történetek a következőek:

Történetek 6. osztály:

Ószövetség:

1. A teremtés története 1. Mózes 1, 2 (Teremtés könyve 1,2)
2. Noé története 1. Mózes 6-9:1-17 (Teremtés könyve 3.)
3. Dávid és Góliát 1. Sámuel 17

Újszövetség:

4. Jézus születésének története Lukács 2: 1-20, Máté 2.
5. Az irgalmas samaritánus története Lukács 10:25-37
6. Az 5000 ember megvendéglése János 6:1-15

Történetek 8. osztály:

Ószövetség

1. A teremtés története 1. Mózes 1, 2 (Teremtés könyve 1,2)
2. A bűneset 1. Mózes 3 (Teremtés könyve 3.)
3. Noé története 1. Mózes 6-9:1-17 (Teremtés könyve 3.)
4. Dávid és Góliát 1. Sámuel 17
5. Elizeus és Naámán 2. Királyok 5:1-19

Újszövetség:

6. Jézus születésének története Lukács 2: 1-20, Máté 2.
7. Péter halfogása Lukács 5:1-11
8. A tékozló fiú Lukács 15:11-32
9. Nagypénteki események és a feltámadás Máté 27 1-2, 11-66, Máté 28: 1-10
10. Saul megtérése Apostolok cselekedetei 9: 1-30

Történetek:

A teremtés története 1.Mózes 1, 2 (Teremtés könyve 1,2)

Kezdetben teremtette Isten az eget és a földet. A föld még kietlen és pusztá volt, a mélység fölött sötétség volt, de Isten Lelke lebegett a vizek fölött. Akkor ezt mondta Isten: Legyen világosság! És lett világosság. Látta Isten, hogy a világosság jó, elválasztotta tehát Isten a világosságot a sötétségtől. És elnevezte Isten a világosságot nappalnak, a sötétséget pedig éjszakának nevezte el. Így lett este, és lett reggel: első nap. Azután ezt mondta Isten: Legyen boltozat a vizek között, hogy elválassza egymástól a vizeket! Megalkotta tehát Isten a boltozatot, és elválasztotta a boltozat alatt levő vizeket a boltozat felett levő vizektől. És úgy történt. Azután elnevezte Isten a boltozatot égnek. Így lett este, és lett reggel: második nap. Azután ezt mondta Isten: Gyűljenek össze az ég alatt levő vizek egy helyre, hogy láthatóvá válják a szárazföld! És úgy történt. Azután elnevezte Isten a szárazföldet földnek, az összegyűlt vizeket pedig tengernek nevezte el. És látta Isten, hogy ez jó. Azután ezt mondta Isten: Növesszen a föld növényeket: füveket, amelyek magvakat hoznak, és különféle gyümölcsfákat, amelyek gyümölcsöt teremnek, és majd abban magvuk lesz a földön. És úgy történt. Hajtott tehát a föld növényeket: különféle füveket, amelyek magvakat hoznak, és különféle gyümölcstermő fákat, amelyeknek magvuk van. És látta Isten, hogy ez jó. Így lett este, és lett reggel: harmadik nap. Azután ezt mondta Isten: Legyenek világító testek az égbolton, hogy elválasszák a nappalt az éjszakától, és jelezzék az ünnepeket, a napokat és az esztendőket, és legyenek világító testeként az égbolton, hogy világítsanak a földre! És úgy történt. Megalkotta Isten a két nagy világító testet – a nagyobbik világító testet, hogy uralkodjék nappal, és a kisebbik világító testet, hogy uralkodjék éjszaka – és a csillagokat. Az égboltra helyezte őket Isten, hogy világítsanak a földre, és uralkodjanak a nappalon és az éjszakán, és válasszák el a világosságot a sötétségtől. És látta Isten, hogy ez jó. Így lett este, és lett reggel: negyedik nap. Azután ezt mondta Isten: Pezsdüljenek a vizek élőlények nyüzsgésétől, és repdessenek madarak a föld felett, az égbolt alatt! És megteremtette Isten a nagy víziállatokat, a vizekben nyüzsgő különféle úszó élőlényeket és a különféle madarakat. És látta Isten, hogy ez jó. Azután megáldotta őket Isten: Szaporodjatok, sokasodjatok, és töltsétek be a tenger vizét; a madarak is sokasodjanak a földön! Így lett este, és lett reggel: ötödik nap. Azután ezt mondta Isten: Hozzon elő a föld különféle élőlényeket: különféle jóságokat, csúszómászókat és vadállatokat! És úgy történt. Megalkotta Isten a különféle vadállatokat, a különféle jóságokat és a különféle csúszómászókat. És látta Isten, hogy ez jó. Akkor ezt mondta Isten: Alkossunk embert a képmásunkra, hozzánk hasonlóvá: uralkodjék a tenger halain, az ég madarain, a jóságokon, az összes vadállaton és az összes csúszómászon, ami a földön csúszik-mászik. Megteremtette Isten az embert a maga képmására, Isten képmására teremtette, férfivá és nővé teremtette őket. Azután megáldotta őket Isten, és ezt mondta nekik Isten: Szaporodjatok, sokasodjatok, töltsétek be a földet, és hajtsátok uralmatok alá! Uralkodjatok a tenger halain, az ég madarain és a szárazföldön mozgó minden élőlényen! Majd ezt mondta Isten: Nektek adok minden maghozó növényt az egész föld színén, és minden fát, amelynek maghozó gyümölcse van: legyen mindez a ti eledetek! Minden földi állatnak, az ég minden madarának és minden földi csúszómászonak pedig, amelyben élet van, eledelül adok minden zöld növényt. És úgy történt. És látta Isten, hogy minden, amit alkotott, igen jó. Így lett este, és lett reggel: hatodik nap.

Így készült el az ég és a föld és azok minden serege. A hetedik napra elkészült Isten a maga alkotó munkájával, és megpihent a hetedik napon egész alkotó munkája után. Azután megáldotta Isten a hetedik napot, és megszentelte azt, mert azon pihent meg Isten egész teremtő és alkotó munkája után. Ez az ég és a föld teremtésének története. még semmiféle mezei fű nem volt a földön, és semmiféle mezei növény nem hajtott ki, mert az Úristen még nem bocsátott

esőt a földre. Ember sem volt, aki a földet megművelje. Akkor forrás fakadt a földből, és mindenütt megöntözte a termőföld felszínét. Azután megformálta az Úristen az embert a föld porából, és az élet leheletét lehelte az orrába. Így lett az ember élőlény. Ültetett az Úristen egy kertet Édenben, keleten, és ott helyezte el az embert, akit formált. Sarjasztott az Úristen a földből mindenféle fát, szemre kívánatosat és eledelre jót; az élet fáját is a kert közepén, meg a jó és a rossz tudásának fáját. Édenből pedig fakadt egy folyó, hogy a kertet öntözze; onnan aztán szétágazott, és négy ágra szakadt. Egyiknek Píson a neve. Ez megkerüli Havílá egész földjét, ahol arany van. Ennek a földnek az aranya jó. Van ott illatos gyanta és ónixkő. A második folyónak Gíhón a neve. Ez megkerüli Etiópia egész földjét. A harmadik folyónak Tigris a neve. Ez Assúr keleti részén folyik. A negyedik folyó pedig az Eufrátesz. Fogta tehát az Úristen az embert, és elhelyezte az Éden kertjében, hogy művelje és őrizze azt. Ezt parancsolta az Úristen az embernek: A kert minden fájáról szabadon ehetsz, de a jó és a rossz tudásának fájáról nem ehetsz, mert azon a napon, amelyen eszel róla, halállal lakolsz. Azután ezt mondta az Úristen: Nem jó az embernek egyedül lenni, alkotok hozzáillő segítőtársat. Formált tehát az Úristen a földből mindenféle mezei állatot, mindenféle égi madarat, és odavitte az emberhez, hogy lássa, minek nevezi; mert minden élőlénynek az a neve, aminek az ember elnevezi. Így adott az ember nevet minden jószágnak, az égi madaraknak és minden vadállatnak, de az emberhez illő segítőtársat nem talált. Mély álmot bocsátott azért az Úristen az emberre, és az elaludt. Akkor kivette az egyik oldalbordáját, és húst tett a helyére. Az emberből kivett oldalbordát az Úristen asszonyává formálta, és odavezette az emberhez. Akkor ezt mondta az ember: Ez most már csontomból való csont, testemből való test. Asszonyember legyen a neve: mert férfiemberből vétetett. Ezért hagyja el a férfi apját és anyját, ragaszkodik feleségéhez, és ezért lesznek egy testté. Még mindketten meztelenek voltak: az ember és a felesége is, de nem szégyellték magukat.

A bűneset 1. Mózes 3 (Teremtés könyve 3.)

A kígyó pedig ravaszabb volt minden vadállatnál, amelyet az Úristen alkotott. Ezt kérdezte az asszonytól: Csakugyan azt mondta Isten, hogy a kert egyetlen fájáról sem ehettek? Az asszony így felelt a kígyónak: A kert fáinak gyümölcséből ehetünk, csak annak a fának a gyümölcséről, amely a kert közepén áll, mondta Isten: Ne egyetek abból, ne is érintsetek, hogy meg ne haljatok! A kígyó erre így felelt az asszonynak: Dehogyan haltok meg! Hanem jól tudja Isten, hogy azon a napon, amelyen esztek belőle, megnyílik a szemetek, és olyanok lesztek, mint az Isten: tudni fogjátok, mi a jó és mi a rossz. Az asszony úgy látta, hogy jó volna enni arról a fáról, hogy csábítja a szemet, és kívánatos is az a fa, mert okossá tesz: szakított hát a gyümölcséből, és evett. Adott a vele levő férjének is, és ő is evett. Ekkor megnyílt mindkettőjük szeme, és észrevették, hogy meztelenek. Ezért fügefaleveleket fűztek össze, és ágyékkötőket készítettek maguknak. Amikor aztán meghallották az Úristen hangját, amint szellős alkonyatkor sétált a kertben, az ember és a felesége elrejtőzött az Úristen elől a kert fái között. De az Úristen kiáltott az embernek, és ezt kérdezte: Hol vagy? Az ember így felelt: Meghallottam hangodat a kertben, és megijedtem, mert meztelen vagyok, és ezért elrejtőztem. Az Isten erre azt kérdezte: Ki mondta meg neked, hogy meztelen vagyok? Talán ettél arról a fáról, amelyről azt parancsoltam, hogy ne egyél? Az ember így felelt: Az asszony, akit mellém adtál, ő adott nekem a fáról, ezért ettem. Akkor az Úristen ezt kérdezte az asszonytól: Mit tettél? Az asszony így felelt: A kígyó szedett rá, ezért ettem.

Akkor ezt mondta az Úristen a kígyónak: Mivel ezt tetted, átkozott légy minden jószág és minden vadállat között: hasadon járj, és port egyél egész életedben! Ellenségeskedést támasztok közted és az asszony között, a te utódod és az ő utódja között: ő a fejedet tapossa, te pedig a sarkát mardosod. Az asszonynak ezt mondta: Igen megnövelem terhességed fájdalmát,

fájdalommal szüled gyermeked. Vágyakozni fogsz férjed után, ő pedig uralkodni fog rajtad. Az embernek pedig ezt mondta: Mivel hallgattál feleséged szavára, és ettél arról a fáról, amelyről megparancsoltam, hogy ne egyél, legyen a föld átkozott miattad, fáradsággal élj belőle egész életedben! Tövist és bogáncsot hajtson neked, és a mező növényét egyed! Arcod verejtékével egyed a kenyeret, míg visszatérsz a földbe, mert abból vétettél! Bizony por vagy, és vissza fogsz térti a porba! Az ember Évának nevezte el a feleségét, mert ő lett az anyja minden élőnek. Az Úristen pedig bőrruhát készített az embernek és feleségének, és felöltöztette őket. Azután ezt mondta az Úristen: Íme, az ember olyan lett, mint miközülünk egy: tudja, mi a jó, és mi a rossz. Most azért, hogy ki ne nyújthassa kezét, és ne szakíthasson az élet fájáról is, hogy egyen, és örökké éljen, kiűzte az Úristen az Éden kertjéből, hogy művelje a földet, amelyből vétetett. És miután kiűzte az embert, odaállította kelet felől az Éden kertjéhez a kerubokat és a villogó lángpallost, hogy őrizze azt az utat, amely az élet fájához vezet.

Noé története 1. Mózes 6-9:1-17 (Teremtés könyve 6-9:1-17)

Nóénak ez a története: Nőé igaz ember volt, feddhetetlen a maga nemzedékében. Az Istennel járt Nőé. Nőé három fiút nemzett: Sémét, Hámot és Jáfetet. A föld pedig egyre romlottabb lett az Isten színe előtt, és megtelt a föld erőszakossággal. És látta Isten, mennyire megromlott a föld, mert minden ember rossz útra tért a földön. Akkor ezt mondta Isten Nőénak: Elhatároztam, hogy véget vetek minden élőlénynek, mert megtelt erőszakossággal miattuk a föld. Elpusztítom hát őket a földdel együtt. Csinálj magadnak bárkát góferfából, készíts rekeszeket a bárkában, és vond be kívül-belül szurokkal! Mert én özönvizet fogok hozni a földre, hogy elpusztítsak minden élőlényt az ég alatt. Minden el fog pusztulni, ami a földön él. Veled azonban szövetségre lépek: menj be a bárkába fiaiddal, feleségeddel és fiaid feleségeivel együtt! És vigyél be a bárkába minden élőlényből, mindenből kettőt-kettőt, hogy életben maradjanak veled együtt: hímek és nőstények legyenek! A madaraknak, a szárazföldi állatoknak és a föld minden csúszómászójának különböző fajtáiból, mindegyikből kettő-kettő menjen be hozzád, hogy életben maradjon! Vigyél magaddal mindenféle eledelet, ami csak ehető; gyűjtsd be magadhoz, hogy legyen enivalótok, neked is, meg azoknak is! Nőé így is tett: mindenben úgy járt el, ahogyan Isten megparancsolta neki. Az Úr akkor ezt mondta Nőénak: Menj be egész házad népével a bárkába, mert csak téged látok igaznak ebben a nemzedékben! Minden tiszta állatból hetet-hetet vigyél magaddal, hímet és nőstényt! Azokból az állatokból, amelyek nem tiszták, kettőt-kettőt, hímet és nőstényt! Az égi madaraktól is hetet-hetet, hímet és nőstényt, hogy maradjon utódjuk az egész földön. Mert hét nap múlva negyven nap és negyven éjjel tartó esőt bocsátok a földre, és eltörlök a föld színéről minden élő, amelyet alkottam. Nőé úgy is tett mindent, ahogyan az Úr megparancsolta neki. Nőé hatszáz éves volt, amikor özönvíz lett a földön. Bement tehát Nőé fiaival, feleségével és fiainak feleségeivel a bárkába az özönvíz előtt. A tiszta állatok közül, de a nem tiszta állatok közül is, a madarak és mindenféle földi csúszómászók közül kettő-kettő bement Nőéhez a bárkába: hím és nőstény, ahogyan megparancsolta Isten Nőénak. A hetedik napon özönvíz lett a földön. Nőé életének századik évében, a második hónap tizenhetedikén: fölfakadt ezen a napon a nagy mélység minden forrása, megnyíltak az ég csatornái, majd negyven napon és negyven éjjel át ömlött az eső a földre. Ugyanazon a napon bement Nőé és Nőé fiai: Sém, Hám és Jáfet meg Nőé felesége és fiainak három felesége a bárkába, és velük együtt mindenféle vadállat, mindenféle jószág, mindenféle csúszómászó, amely csak csúszik-mászik a földön, és mindenféle repdeső állat: az összes madár és egyéb szárnyasok. Kettő-kettő ment be Nőéhez a bárkába mindenféle élőlényből. Hím és nőstény ment be minden élőből; bementek, ahogyan Isten Nőénak parancsolta. Az Úr pedig bezárta Nőé mögött az ajtót. Amikor már negyven napja tartott az özönvíz a földön, annyira megnövekedett a víz, hogy nekifeszült a bárkának, és az fölemelkedett a földről. A víz egyre áradt és növekedett a földön, úgyhogy a bárka a víz színén

úszott. A víz egyre erősebben áradt a földön, és elborította a legmagasabb hegyeket is mindenütt az ég alatt; sőt, még tizenöt könyöknyit áradt a víz azután is, hogy elborította a hegyeket. Elpusztult minden élőlény, amely a földön mozgott: madár, jószág és vadállat, a földön nyüzsgő minden egyéb élőlény és minden ember. Minden meghalt, aminek orrában az élet lehelete volt, és ami a földön élt. eltörölt az Isten minden élő, ami a föld színén volt, embert és állatot, csúszómászót és égi madarat. Mindent eltörölt a földről, csak Nőé maradt meg, és azok, akik vele voltak a bárkában. A víz százötven napig áradt a földön. Isten azonban nem feledkezett meg Nőéről, sem azokról a vadállatokról és jószágokról, amelyek vele voltak a bárkában. Szelet bocsátott Isten a földre, és a víz apadni kezdett. Bezárultak a mélység forrásai és az ég csatornái; nem esett több eső az égből. Azután a víz egyre jobban visszahúzódott a földről, és százötven nap múlva lepadt a víz. A bárka pedig a hetedik hónap tizenhetedik napján megfeneklett az Ararát hegységben. A víz állandóan fogyott a tizedik hónapig. A tizedik hónap első napján láthatókká váltak a hegyek csúcsai. Negyven nap múlva kinyitotta Nőé a bárka ablakát, amelyet csinált, és kiengedett egy hollót. Az újra meg újra kirepült és visszatért, amíg föl nem száradt a víz a földről. Kiengedett egy galambot is, hogy lássa: vajon lepadt-e a víz a föld színéről. De a galamb nem tudott leszállni, ezért visszatért hozzá a bárkába. Víz borította ugyanis az egész földet. Ő pedig kinyújtotta a kezét, megfogta, és bevette magához a bárkába. Várakozott még újabb hét napig, és ismét kiengedte a galambot a bárkából. Estére megjött hozzá a galamb, és íme, már egy leszakított olajág volt a csőrében. Ebből tudta meg Nőé, hogy lepadt a víz a földről. Várakozott még újabb hét napig, és kiengedte a galambot, de az már nem tért vissza hozzá. A hatszázegyedik esztendőben az első hónap első napjára fölszáradt a víz a földről. Ekkor Nőé eltávolította a bárka fedelét, és látta, hogy már fölszáradt a föld. A második hónap huszonhetedik napjára felszikkadt a föld. Ekkor így szólt Isten Nőéhez: Jöjj ki a bárkából feleségeddel, fiaiddal és fiaid feleségeivel együtt! Mindenféle élőlényt, amely csak veled van: madarat, szárazföldi állatot és minden földi csúszómászót hozz ki magaddal, hadd nyüzsögjenek a földön, szaporodjanak és sokasodjanak a földön! Kijött tehát Nőé fiaival, feleségével és fiainak feleségeivel együtt. Minden élőlény, minden csúszómászó, minden madár, minden, ami mozog a földön, csoportonként kijött a bárkából. Azután oltárt épített Nőé az Úrnak, majd vett minden tiszta szárazföldi állatból és minden tiszta madárból, és égőáldozatot mutatott be az oltáron. Amikor az Úr megérezte a kedves illatot, ezt mondta magában az Úr: Nem átkozom meg többé a földet az ember miatt, bár gonosz az ember szívének szándéka ifjúságától fogva, és nem irtok ki többé minden élő, ahogyan most cselekedtem. Amíg csak föld lesz, nem szűnik meg a vetés és az aratás, a hideg és a meleg, a nyár és a tél, a nappal és az éjszaka. Isten megáldotta Nőét és fiait, Isten azt mondta Nőének és fiainak: Íme, szövetségre lépek veletek és utódaitokkal, meg minden élőlényel, amely veletek van: madárral, jószággal és minden szárazföldi vaddal, mindennel, ami a bárkából kijött, minden földi élőlényel. Szövetségre lépek veletek, és egyetlen élőlény sem pusztul el többé özönvíz miatt, mert nem lesz többé özönvíz, hogy elpusztítsa a földet. Majd azt mondta Isten: Ez a jele a szövetségnek, amelyet most szerzek veletek és minden élőlényel, amely veletek van, minden nemzedékkel örökre: szivárványívemet helyezem a felhőkre, az lesz a jele a szövetségnek, amelyet most a földdel megkötök. Amikor felhővel borítom be a földet, és feltűnik a szivárvány a felhőn, akkor visszaemlékezem a szövetségemre, amelyet veletek és minden élőlényel kötöttem, amely testben él, és nem válik többé a víz özönvízzé minden élőlény pusztulására. Ha ott lesz a szivárvány a felhőn, látni fogom, és visszaemlékezem az örök szövetségre, amelyet Isten kötött minden élőlényel, amely testben él a földön. Akkor ezt mondta Isten Nőének: Ez lesz a jele annak a szövetségnek, amelyet minden földi élőlényel kötöttem.

Dávid és Góliát 1. Sámuel 17

A filiszteusok összevonták seregeiket a harcra. A júdai Szókónál gyülekeztek, és tábort ütöttek Szókó és Azéká között Efesz-Dammímnál. Saul és az izráéliek is összegyűltek, tábort ütöttek az Élá-völgyben, és csatarendbe álltak a filiszteusok ellen. Az innesső hegyen álltak a filiszteusok, a túlsó hegyen pedig az izráéliek, és közöttük húzódott a völgy. Ekkor kilépett a filiszteusok seregéből egy kiváló harcos, név szerint Góliát, Gát városából. Magassága hat könyök és egy arasz volt. Fején rézsisak volt, öltözete pikkelyes páncél, ötezer sekel súlyú rézből volt a páncélja. Lábán rézvért és vállán rézdárda volt. Lándzsájának a nyele olyan vastag volt, mint a szövőszék tartófája, lándzsájának a hegye pedig hatszáz sekel súlyú vasból volt, és egy pajzshordozó ment előtte. Így állt ki, és odakiáltott Izráel csatasorainak: Miért vonultatok ki, és készültetek fel a harcra? Nézzétek, én filiszteus vagyok, ti pedig Saul szolgálói! Válasszatok ki magatok közül egy embert, hogy kiálljon ellenem! Ha le tud győzni, és megöl engem, akkor mi leszünk a ti szolgálótok; de ha én győzöm le, és én ölöm meg őt, akkor ti lesztek a mi szolgálóink, és ti szolgáltok nekünk. Ezt is mondta a filiszteus: Én itt most kigúnyolom Izráel csatasorait. Állítatok hát ki ellenem valakit, hogy megvívjunk egymással! Amikor meghallotta Saul és egész Izráel a filiszteusnak ezeket a szavait, megrettentek, és nagy félelem fogta el őket. Dávid annak az efráta embernek volt a fia, aki a júdai Betlehemben élt, és akit Isainak hívtak. Ennek az embernek nyolc fia volt, és Saul idejében már túl öreg volt ahhoz, hogy a többiekkel bevonuljon. De Isai három legnagyobb fia elment, és követte Saul a harcba. Annak a három fiának, akik hadba vonultak, ez volt a neve: az elsőszülötté Eliáb, a másodiké Abinádáb, a harmadiké pedig Sammá. Dávid volt a legkisebb. A három nagyobb elment Saulal. Dávid időnként elment Saulhoz, de visszatért, hogy apjának juhait legeltesse Betlehemben. A filiszteus pedig megjelent minden reggel és minden este, és kiállt negyven napon át. Egyszer ezt mondta Isai a fiának, Dávidnak: Vidd el testvéreidnek ezt a véka pörkölt gabonát meg ezt a tíz kenyeret, és szaladj el a táborba testvéreidhez. Ezt a tíz sajtot pedig vidd el az ezredesnek, és tudd meg, hogy jól vannak-e a testvéreid, és hozz tőlük valami jelet! Az Élá-völgyben vannak, ahol Saul és az izráéli férfiak harcban állnak a filiszteusokkal. Felkelt tehát Dávid korán reggel, rábízta a nyáját egy bojtárra, felszedelőzködött, és elment, ahogyan Isai parancsolta neki. Éppen akkor érkezett a szekértáborhoz, amikor a sereg harci zaj közepette csatarendbe fejlődött. Csatarendbe állt Izráel is, meg a filiszteusok is: egyik csatasor a másikkal szemben. Dávid rábízta holmiját arra, aki a főszerelést őrizte, és a csatasor felé futott. Odaérve megkérdezte bátyjait, hogy jól vannak-e. Miközben velük beszélgetett, előállt a filiszteusok csatasorából egy kiváló harcos: egy Góliát nevű filiszteus Gát városából, és most is ugyanúgy beszélt, Dávid pedig meghallotta. Amikor az izráéli férfiak meglátták azt az embert, mindnyájan elfutottak előle, mert nagyon féltek. Ezt mondták az izráéliek: Láttátok ezt az embert, aki előállt? Azért állt elő, hogy kigúnyolja Izráelt. Ha akadna valaki, aki megölné, azt gazdagon megajándékozná a király, még a leányát is hozzáadná, és fölmentené apjának a házat Izráelben minden szolgálat alól. Akkor Dávid megkérdezte a mellette állóktól: Mi lesz a jutalma annak, aki megöli ezt a filiszteust, és megmenti Izráelt a gyalázattól? Mert ki ez a körülmételetlen filiszteus, hogy gyalázni meri az élő Isten seregét? A nép pedig elmondta neki is szóról szóra, hogy mi lesz a jutalma annak, aki levágja Góliátot. Amikor a legidősebb bátyja, Eliáb hallotta, hogy Dávid az emberekkel beszélget, haragra gerjedt Eliáb, és ezt mondta: Minek jöttél ide, és kire bíztad azt a néhány juhot a pusztában? Tudom, hogy szeretsz hősködni, és mindig valami rosszban töröd a fejed. Csátát akarsz látni, azért jöttél ide! Dávid ezt felelte: Ugyan mit követtem el? Hiszen csak beszélgetek! Azután odafordult valaki máshoz, és tőle is ugyanazt kérdezte. A hadinép pedig ugyanúgy válaszolt neki, mint azelőtt. Amikor híre ment, hogy mit beszél Dávid, jelentették Saulnak, ő pedig magához rendelte. Dávid ezt mondta Saulnak: Senki se csüggedjen el emiatt, elmegy a te szolgálád, és megvív ezzel a filiszteussal. De Saul ezt mondta Dávidnak: Nem mehetsz el, hogy megvívj ezzel a filiszteussal, mert még fiatal vagy, ő pedig harchoz szokott ember ifjúkora óta. Dávid azonban így felelt Saulnak: Pásztor volt a te szolgálád apja juhait mellett, és ha jött egy oroszlán vagy medve, és elragadott egyet a

nyájából, utánamentem, leterítettem, és kiragadtam a szájából. Ha pedig ellenem támadt, megragadtam a szakállánál fogva, leterítettem és megöltem. Leterítette a te szolgád az oroszlánt is, a medvét is: úgy jár majd ez a körülmételetlen filiszteus is, mint azok, mivel csúfolta az élő Isten seregét. Azután ezt mondta Dávid: Az Úr, aki megmentett engem az oroszlán és a medve karmától, meg fog menteni ennek a filiszteusnak a kezéből is. Saul így felelt Dávidnak: Hát menj, az Úr legyen veled! És felöltöztette Saul Dávidot a saját ruhájába, a fejére rézsisakot tett, és páncélba öltöztette. Felkötötte Dávid Saul kardját is a ruhája fölé, és megpróbált járn benne, mert nem volt hozzászokva. Ekkor azonban Dávid ezt mondta Saulnak: Nem tudok én ezekben járn, mert nem vagyok én ilyenekhez szokva. Le is vetette Dávid ezeket. Kezébe vette hát a botját, és kiválasztott a patakából öt sima kövecskét; beletette azokat a pásztortáskájába, a tarisznyájába, és parittyával a kezében közeledett a filiszteushoz. A filiszteus is elindult, egyre közelebb jött Dávidhoz, és előtte ment a pajzshordozója. Amikor a filiszteus rátekintett, megvetően nézett Dávidra, mert fiatal volt, pirosposzsgás és jó megjelenésű. Ezt kérdezte a filiszteus Dávidtól: Hát kutya vagyok én, hogy bottal jössz ellenem? És szidni kezdte a filiszteus Dávidot Istenével együtt. Ezt mondta a filiszteus Dávidnak: Gyere csak ide, hadd adjam a testedet az égi madaraknak és a mezei vadaknak! Dávid így felelt a filiszteusnak: Te karddal, lándzsával és dárdával jössz ellenem, de én a Seregek Urának, Izráel csapatai Istenének a nevében megyek ellened, akit te kicsúfoltál. Még ma kezembe ad az Úr, leváglak, és a fejedet veszem, a filiszteusok seregének a hulláit pedig még ma az égi madaraknak és a mezei vadaknak adom, hadd tudja meg mindenki a földön, hogy van Isten Izráelben. És megtudja ez az egész egybegyűlt sokaság, hogy nem karddal és lándzsával szabadít meg az Úr. Mert az Úr kezében van a háború, és ő ad a kezünkbe benneteket. Amikor a filiszteus nekikészült, és egyre közeledett Dávidhoz, Dávid is kifutott gyorsan a csatasorból a filiszteus elé. Belenyúlt Dávid a tarisznyájába, kivett belőle egy követ, a parittyájával elröpítette, és úgy homlokra találta a filiszteust, hogy a kő belefürödött a homlokába, és arccal a földre zuhant. Dávid tehát erősebb volt a filiszteusnál, bár csak parittyája és kőve volt: legyőzte a filiszteust, és megölte, pedig még kard sem volt Dávidnál. Azután odafutott Dávid, rálépett a filiszteusra, fogta annak a kardját, kihúzta a hüvelyéből, megölte vele, és levágta a fejét. Amikor látták a filiszteusok, hogy meghalt a vitézü, megfutamodtak. Ekkor az izráeliek és júdaiak nekilódultak, és csatakiáltás közepette üldözték a filiszteusokat a völgy irányában, egészen Ekrón kapujáig. Ott feküdtek az elesett filiszteusok a Saarajimba vezető úton egészen Gátig és Ekrónig. Azután visszatértek Izráel fiai a filiszteusok üldözéséből, és kifosztották a táborukat. Dávid pedig fogta a filiszteus fejét, és Jeruzsálemba vitte, fegyvereit pedig otthon helyezte el. Amikor látta Saul, hogy kiállt Dávid a filiszteus ellen, ezt kérdezte a hadseregparancsnoktól, Abnértól: Abnér, kinek a fia ez az ifjú? Abnér így felelt: Az életemre mondom, ó, király, hogy nem tudom. Akkor ezt mondta a király: Kérdezz hát utána, hogy kinek a fia ez az ifjú! És amikor visszajött Dávid azután, hogy levágta a filiszteust, fogta őt Abnér, és Saul elé vezette. A filiszteus feje még a kezében volt. Saul megkérdezte tőle: Kinek a fia vagy, te ifjú? Dávid így felelt: Szolgádnak, a betlehemi Isainak a fia vagyok.

Elizeus és Naámán 2. Királyok 5:1-19

Naamán, Arám királyának hadseregparancsnoka nagyra becsült ember volt ura előtt, és tekintélyes, mert általa szabadította meg az Úr Arámot. Ez a férfi erős vitéz volt, de bélpoklos lett. Egyszer kivonult néhány arám rablócsapat, és foglyul ejtettek Izráel országából egy kisleányt, aki Naamán feleségének lett a szolgálóleánya. Ez így szólt úrnőjéhez: Bárcsak eljutna az én uram a samáriai prófétához, az majd meggyógyítaná a bélpoklosságából. Naamán erre ura elé járult, és elmondta, hogy mit beszélt az Izráel országából való leány. Arám királya ezt mondta: Menj csak el, én meg küldök egy levelet Izráel királyának. El is ment Naamán, és vitt magával tíz talentum ezüstöt, hatezer aranyat meg tíz rend ruhát. Átadta Izráel királyának a

levelet is, amely így szólt: Most, amikor ez a levél hozzád érkezik, kérlek, hogy gyógyítsd meg bélpoklosságából szolgámat, Naamánt, akit hozzád küldtem! Amikor Izráel királya fölolvasta a levelet, megszagatta a ruháját, és ezt mondta: Hát Isten vagyok én, aki megölhet és életre kelthet, hogy ideküld ez énhozzám egy embert, hogy meggyógyítsam bélpoklosságából?! Értsétek meg, lássátok be, hogy csak ürügyet keres ellenem! Amikor Elizeus, Isten embere meghallotta, hogy Izráel királya megszagatta a ruháját, ilyen üzenetet küldött a királynak: Miért szaggattad meg a ruhádat? Jöjjön ide hozzám az az ember, és majd megtudja, hogy van prófétája Izráelnek! Ezért Naamán elment lovaival és kocsijával, és megállt Elizeus házában a bejáratánál. Elizeus egy követet küldött hozzá ezzel az üzenettel: Menj, és fürödj meg hétszer a Jordánban, akkor újra megtisztul a tested! Naamán azonban megharagudott, elment, és így szólt: Én azt gondoltam, hogy majd kijön, elélem áll, és segítségül hívja Istenének, az Úrnak a nevét, azután végighúzza kezét a beteg helyen, és kigyógyít a bélpoklosságból. Hát nem többet érnek-e Damaszkusz folyói, az Abáná és a Parpar Izráel minden vizénél? Megfürödhetnék azokban is, hogy megtisztuljak! Azzal megfordult, és haragosan távozott. Szolgái azonban odamentek, és így szóltak hozzá: Atyám, ha a próféta valami nagy dolgot parancsolt volna, azt megtennéd, ugye? Mennyivel inkább megteheted, amikor csak azt mondta, hogy fürödj meg, és megtisztulsz. Lement tehát, és megmerítkezett hétszer a Jordánban az Isten emberének a kívánsága szerint. Akkor újra tiszta lett a teste, akár egy újszülött gyermeké. Ezután Naamán visszatért egész kíséretével az Isten emberéhez, bement, megállt előtte, és ezt mondta: Most már tudom, hogy nincs máshol Isten az egész földön, csak Izráelben. Most azért fogadj el ajándékot a te szolgádtól! De ő így felelt: Az élő Úrra mondom, akinek a szolgálatában állok, hogy nem fogadok el semmit! Bár unszolta, hogy fogadja el, ő hajthatatlan maradt. Akkor ezt mondta Naamán: Ha nem is fogadod el, hadd kapjon a te szolgád annyi földet, amennyit egy pár öszvér elbír. Mert nem készít többé a te szolgád sem égőáldozatot, sem véresáldozatot más istennek, csak az Úrnak! Csak azt az egy dolgot engedje meg az Úr a te szolgádnak, hogy amikor az én uram bemegy Rimmón templomába, hogy ott leboruljon, és ha az én kezemre támaszkodik, én is leborulhassak Rimmón templomában. Azt, hogy én leborulok Rimmón templomában, bocsássa meg az Úr a te szolgádnak! Ő így felelt neki: Menj el békével!

Jézus születésének története Lukács 2: 1-20, Máté 2.

Történt pedig azokban a napokban, hogy Augusztusz császár rendeletet adott ki: írják össze az egész földet. Ez az első összeírás akkor történt, amikor Szíriában Kvirinius volt a helytartó. Elment tehát mindenki a maga városába, hogy összeírják. Felment József is a galileai Názáretből Júdeába, Dávid városába, amelyet Betlehemnek neveznek, mert Dávid házából és nemzetségéből származott, hogy összeírják jegyesével, Máriával együtt, aki áldott állapotban volt. És történt, hogy amíg ott voltak, eljött születésének ideje, és megszülte elsőszülött fiát. Bepólyálta, és a jászolba fektette, mivel a szálláson nem volt számukra hely. Pásztorok tanyáztak azon a vidéken a szabad ég alatt, és örködtek éjszaka a nyájuk mellett. És az Úr angyala megjelent nekik, körülragyogta őket az Úr dicsősége, és nagy félelem vett erőt rajtuk. Az angyal pedig ezt mondta nekik: Ne féljete, mert íme, nagy örömet hirdetek nektek, amely az egész nép öröme lesz: üdvözítő született ma nektek, aki az Úr Krisztus, a Dávid városában. A jel pedig ez lesz számotokra: találtok egy kisgyermeket, aki bepólyálva fekszik a jászolban. És hirtelen mennyei seregek sokasága jelent meg az angyallal, akik dicsérték az Istent, és ezt mondták: Dicsőség a magasságban Istennek, és a földön béke, és az emberekhez jóakarát. Miután elmentek tőlük az angyalok a mennybe, a pásztorok így szóltak egymáshoz: Menjünk el Betlehembe, és nézzük meg azt, ami ott történt, amit az Úr tudunkra adott. Elmentek tehát sietve, és megtalálták Máriát, Józsefet és a jászolban fekvő kisgyermeket. Amikor meglátták őt, elmondták mindazt, amit erről a kisgyermekről az angyalok hirdettek, és mindenki, aki hallotta, elcsodálkozott azon, amit a pásztorok mondtak nekik. Mária pedig mindezeket a

beszédeket megjegyezte, és szívében forgatta. A pásztorok pedig visszatértek, dicsőítve és magasztalva Istent mindazért, amit hallottak és láttak, úgy, ahogyan ő megüzente nekik.

Amikor Jézus megszületett a júdeai Betlehemben Heródes király idején, íme, bölcsek érkeztek napkeletről Jeruzsálembe, és ezt kérdezték: Hol van a zsidók királya, aki most született? Mert láttuk az ő csillagát napkeleten, és eljöttünk, hogy imádjuk őt. Amikor ezt Heródes király meghallotta, nyugtalanság fogta el, és vele együtt az egész Jeruzsálemet. Összehívott minden főpapot és a nép írástudóit, és megkérdezte tőlük, hol kell megszületnie a Krisztusnak. Azok ezt mondták neki: A júdeai Betlehemben, mert így írta meg a próféta: „Te pedig, Betlehem, Júda földje, semmiképpen sem vagy a legkisebb Júda fejedelmi városai között, mert fejedelem származik belőled, aki legeltetni fogja népemet, Izráelt.” Ekkor Heródes titokban hívatta a bölcseket, és gondosan kikérdezte őket, hogy mikor jelent meg a csillag, majd elküldte őket Betlehembe, és ezt mondta: Menjetek el, és kérdezősködjétek a gyermek felől; mihelyt pedig megtaláljátok, adjátok tudtomra, hogy én is elmenjek, és imádjam őt! Miután meghallgatták a királyt, elindultak, és íme, a csillag, amelyet láttak napkeleten, előttük ment mindaddig, amíg odaérve meg nem állt a hely fölött, ahol a gyermek volt. Amikor ezt látták, igen nagy volt az örömük. Bementek a házba, meglátták a gyermeket anyjával, Máriával, és leborulva imádták őt. Kinyitották kincsesládáikat, és ajándékokat adtak neki: aranyat, tömjént és mirhát. Mivel azonban kijelentést kaptak álomban, hogy ne menjenek vissza Heródeshez, más úton tértek vissza hazájukba.

Péter halfogása Lukács 5:1-11

Amikor egyszer a sokaság Jézushoz tódult, és hallgatta Isten igéjét, ő a Genezáreti-tó partján állt. Meglátott két hajót, amely a part mentén vesztegelt; a halászok éppen kiszálltak belőlük, és hálóikat mosták. Beszállt az egyik hajóba, amelyik Simoné volt, és megkérte, hogy vigye őt egy kissé beljebb a partról, azután leült, és a hajóból tanította a sokaságot. Miután abbahagyta a beszédet, ezt mondta Simonnak: Evezz a mélyre, és vessétek ki hálóitokat fogásra! Simon így felelt: Mester, egész éjszaka fáradoztunk ugyan, mégsem fogtunk semmit, de a te szavadra mégis kivetem a hálókat. Amikor ezt megtették, olyan sok halat kerítettek be, hogy szakadoztak a hálóik; ezért intettek társaiknak, akik a másik hajóban voltak, hogy jöjjenek, és segítsenek nekik. Azok pedig odamentek, és annyira megtöltötték mind a két hajót, hogy majdnem elsüllyedtek. Simon Péter ezt látva leborult Jézus lába elé, és így szólt: Menj el tőlem, mert bűnös ember vagyok, Uram! A halfogás miatt ugyanis nagy félelem fogta el őt és mindazokat, akik vele voltak; de ugyanígy Jakabot és Jánost is, Zebedeus fiait, akik Simon társai voltak. Jézus akkor így szólt Simonhoz: Ne félj, ezentúl emberhalász leszel! Erre kivonták a hajókat a partra, és mindent otthagya követték őt.

A tékozló fiú Lukács 15:11-32

Azután így folytatta: Egy embernek volt két fia. A fiatalabb ezt mondta az apjának: Atyám, add ki nekem a vagyonom rám eső részét! Ő pedig megosztotta közöttük a vagyont. Néhány nap múlva a fiatalabb fiú összeszedett mindent, elköltözött egy távoli vidékre, és ott eltékozolta a vagyonát, mert kicsapongó életet élt. Miután elköltötte mindenét, nagy éhínség támadt azon a vidéken, úgyhogy nélkülözni kezdett. Ekkor elment, és elszegődött annak a vidéknek egyik polgárához, aki kiküldte őt a földjeire disznókat legeltetni. Ő pedig szívesen jóllakott volna akár azzal az eleséggel is, amit a disznók ettek, de senki sem adott neki. Ekkor magába szállt, és ezt mondta: Az én apámnak hány bérese bővelkedik kenyérben, én pedig itt éhen halok! Útra kelek, elmegyek apámhoz, és azt mondom neki: Atyám, vétkeztem az ég ellen és teellened. Nem vagyok többé méltó arra, hogy fiadnak nevezzenek, tégy engem olyanná, mint béreseid közül

egy. És útra kelve el is ment az apjához. Még távol volt, amikor apja meglátta őt, megszánta, elébe futott, nyakába borult, és megcsókolta őt. A fiú ekkor így szólt hozzá: Atyám, vétkeztem az ég ellen és teellened, és nem vagyok méltó arra, hogy fiadnak nevezzenek. Az apa viszont ezt mondta szolgálainak: Hozzátok ki hamar a legszebb ruhát, és adjátok rá, húzzatok gyűrűt az ujjára és sarut a lábára! Hozzátok a hízott borjút, és vágjátok le! Együnk, és vigadjunk, mert ez az én fiam meghalt és feltámadott, elveszett és megtaláltatott. És vigadozni kezdtek. Az idősebb fiú pedig a mezőn volt, és amikor hazajövet közeledett a házhoz, hallotta a zenét és a táncot. Előhívott egy szolgát, és megtudakolta tőle, hogy mi történt. A szolga így felelt: A testvéred jött meg, és apád levágatta a hízott borjút, mivel egészségben visszakarta őt. Ekkor az megharagudott, és nem akart bemenni. De az apja kijött, és kérlelte őt. Ő azonban ezt mondta az apjának: Látod, hány esztendeje szolgálok neked, soha nem szegtem meg parancsodat, de te sohasem adtál nekem még egy kecskegidát sem, hogy mulathassak barátaimmal. Amikor pedig megjött ez a te fiad, aki parázna nővel tékozolta el vagyonedat, levágattad neki a hízott borjút. Ő azonban ezt mondta neki: Fiam, te mindig velem vagy, és mindenem a tied. Vigadnod és örülnöd kellene, hogy ez a te testvéred meghalt és feltámadott, elveszett és megtaláltatott.

Nagypénteki események és a feltámadás Máté 27 1-2, 11-66, Máté 28: 1-10

Amikor megvirradt, a főpapok és a nép vénei valamennyien azt a határozatot hozták Jézus ellen, hogy halálra adják őt. Azután megkötözték, elvitték, és átadták Pilátusnak, a helytartónak. Jézust pedig a helytartó elé állították, aki ezt kérdezte tőle: Te vagy a zsidók királya? Jézus pedig ezt felelte: Te mondd. De mikor a főpapok és a vének vádolták, semmit sem válaszolt. Akkor így szólt hozzá Pilátus: Nem hallod, mennyi mindennel vádolnak? Jézus azonban nem felelt egyetlen szavára sem, úgyhogy a helytartó nagyon elcsodálkozott. Ünnepenként a helytartó szabadon szokott bocsátani a sokaságnak egy foglyot, akit ők kívántak. Volt pedig akkor egy nevezetes foglyuk, akit Barabbásnak hívtak. Amikor tehát összegyűltek, Pilátus ezt kérdezte tőlük: Mit akartok, melyiket bocsássam nektek szabadon: Barabbást vagy Jézust, akit Krisztusnak mondanak? Tudta ugyanis, hogy Jézust irigységből szolgáltatották ki neki. Mikor pedig a bírói székben ült, felesége ezt üzenté neki: Ne avatkozz ennek az igaz embernek a dolgába, mert sokat szenvedtem ma álmomban miatta. A főpapok és a vének azonban rávették a sokaságot, hogy Barabbást kérjék ki, Jézust pedig vesziessék el. A helytartó újra megkérdezte őket: Mit kívántok, a kettő közül melyiket bocsássam nektek szabadon? Azok ezt mondták: Barabbást. Pilátus így szólt hozzájuk: Mit tegyek akkor Jézussal, akit Krisztusnak mondanak? Mindnyájan azt kiáltották: Keresztre vele! Azután ezt kérdezte: De mi rosszat tett? Azok pedig még hangosabban kiáltottak: Keresztre vele! Amikor Pilátus látta, hogy nem ér el semmit, sőt a zavargás még nagyobb lesz, vizet hozatott, a sokaság előtt megmosta a kezét, és így szólt: Ártatlan vagyok ennek az igaz embernek a véréből. A ti dolgotok! Az egész nép így kiáltott: Az ő vére mirajtunk és a mi gyermekeinken! Akkor szabadon bocsátotta nekik Barabbást, Jézust pedig megostoroztatta, és átadta őt, hogy megfeszítsék. Akkor a helytartó katonái magukkal vitték Jézust a helytartóságra, és az egész őrség köré gyűlt. Levetkőztették, bíborszínű köpenyt adtak rá, tövisből font koronát tettek a fejére, nádszálat adtak a jobb kezébe, és térdet hajtván előtte, gúnyolták őt: Üdvöz légy, zsidók királya! Azután leköpdösték, majd elvették tőle a nádszálat, és a fejét verték vele. Miután kigúnyolták, levették róla a köpenyt, felöltöztették a saját ruhájába, és elvitték, hogy keresztre feszítsék. Kifelé menet találtak egy cirénei emberrel, akinek Simon volt a neve: ezt arra kényszerítették, hogy vigye a keresztet. Amikor arra a helyre értek, amelyet Golgotának, azaz Koponya-helynek neveznek, epével kevert bort adtak neki inni. De amikor megízlelte, nem akart inni belőle. Miután megfeszítették, sorsvetéssel megosztották ruháin; azután leültek ott, és őrizték. Feje fölé függesztették az ellene szóló vádat, ezzel a felirattal: EZ JÉZUS, A ZSIDÓK KIRÁLYA. Vele együtt feszítettek keresztre két rablót is, az egyiket a jobb, a másikat a bal keze felől. Akik elmentek mellette, a

fejüket csóválva káromolták, és ezt mondták: Te, aki lerombolod a templomot, és három nap alatt felépíted, mentsd meg magadat, ha Isten Fia vagy, és szállj le a keresztről! Hasonlóan a főpapok is gúnyolódva mondták az írástudókkal és a vénekkel együtt: Másokat megmentett, magát nem tudja megmenteni. Ha Izráel királya, szálljon le most a keresztről, és hiszünk benne! Bízott az Istenben, szabadítsa meg most, ha kedveli őt; hiszen azt mondta: Isten Fia vagyok. A vele együtt megfeszített rablók is ugyanígy gyalázták. Tizenkét órától kezdve három óráig sötétség támadt az egész földön. Három óra tájban Jézus hangosan felkiáltott: Éli, éli, lámá sabaktáni, azaz: Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engem? Néhányan az ott állók közül, akik hallották ezt, így szóltak: Illést hívja. Egyikük azonnal elfutott, hozott egy szivacsot, megtöltötte ecettel, nádszálla tüzte, és inni adott neki. De a többiek ezt mondták: Hagyd csak, lássuk, eljön-e Illés, hogy megmentse őt. Jézus pedig ismét hangosan felkiáltott, és kilehelte lelkét. És íme, a templom kárpitja felülről az aljáig kettéhasadt, a föld megrendült, és a sziklák meghasadtak. A sírok megnyíltak, és sok elhunyt szentnek feltámadt a teste. Ezek kijöttek a sírokból, és Jézus feltámadása után bementek a szent városba, és sokaknak megjelentek. Amikor pedig a százados és akik vele őrizték Jézust, látták a földrengést és a történeteket, nagyon megrémültek, és így szóltak: Bizony, Isten Fia volt ez! Volt ott sok asszony is, akik távolról figyelték mindezt. Ezek Galileából követték Jézust, hogy szolgáljanak neki. Közöttük volt a magdalai Mária és Mária, Jakab és József anyja, valamint Zebedeus fiainak anyja. Amikor beesteledett, eljött egy Arimátiából való gazdag ember, név szerint József, aki maga is tanítványa volt Jézusnak. Elment Pilátushoz, és elkérte Jézus holttestét. Akkor Pilátus megparancsolta, hogy adják ki neki. József elvitte a holttestet, tiszta gyolcsba göngyölté, és elhelyezte a maga új sírjába, amelyet a sziklába vágatott. A sír bejáratához egy nagy követ hengerített, és elment. Ott volt pedig a magdalai Mária és a másik Mária, akik a sírral szemben ültek. Másnap pedig, szombaton, összegyűltek a főpapok és a farizeusok Pilátusnál, és így szóltak: Uram, eszünkbe jutott, hogy ez a csaló még életében ezt mondta: Három nap múlva feltámadok! Ezért parancsold meg, hogy őrizték a sírt a harmadik napig, nehogy tanítványai odamenjenek, és ellopják őt, azután azt mondják a népnek: Feltámadt a halottak közül! Ez az utóbbi csalás rosszabb lenne az előzőnél. Pilátus azonban ezt válaszolta: Van őrségetek, menjetek, őriztessétek ti, ahogyan tudjátok! Ők pedig elmentek, lepecsételték a követ, és őrséggel őriztették a sírt. Szombat elmúltával, a hét első napjának hajnalán, elment a magdalai Mária és a másik Mária, hogy megnézzék a sírt. És íme, nagy földrengés támadt, mert az Úr angyala leszállt a mennyből, és odalépve elhengerítette a követ, és leült rá. Tekintete olyan volt, mint a villámlás, és ruhája fehér, mint a hó. Az örök a tőle való félelem miatt megrettentek, és szinte holtra váltak. Az asszonyokat pedig így szólította meg az angyal: Ti ne féljete! Mert tudom, hogy a megfeszített Jézust keresitek. Nincsen itt, mert feltámadt, amint megmondta. Jöjjetek, nézzétek meg azt a helyet, ahol feküdt. És menjetek el gyorsan, mondjátok meg a tanítványainak, hogy feltámadt a halottak közül, és elöttetek megy Galileába: ott meglátjátok őt. Íme, megmondtam nektek. Az asszonyok gyorsan eltávoztak a sírtől, félelemmel és nagy örömmel futottak, hogy megvigyék a hírt tanítványainak. És íme, Jézus szembejött velük, és ezt mondta: Legyetek üdvözölve! Ők pedig odamentek hozzá, megragadták a lábát, és leborultak előtte. Ekkor Jézus így szólt hozzájuk: Ne féljete! Menjetek el, adjátok hírül testvéreimnek, hogy menjenek Galileába, és ott meglátnak engem.

Saul megtérése Apostolok cselekedetei 9: 1-30

Saul pedig az Úr tanítványai elleni fenyegetéstől és öldökléstől lihegve elment a főpaphoz, és levelet kért tőle Damaszkuszba a zsinagógákhoz, hogy ha talál olyanokat, akik az Úr útjának követői, akár férfiakat, akár nőket, megkötözve vihesse azokat Jeruzsálembe. Útközben azonban, amikor éppen Damaszkuszhoz közeledett, hirtelen mennyei fény ragyogott fel körülötte, és amint a földre esett, hallotta, hogy egy hang így szólt hozzá: Saul, Saul, miért

üldözöl engem? Ő pedig megkérdezte: Ki vagy, Uram? Az így válaszolt: Én vagyok Jézus, akit te üldözöl. De kelj fel, menj be a városba, és ott megmondják neked, mit kell tenned. A vele utazó férfiak pedig szótlánul álltak, mert hallották ugyan a hangot, de senkit sem láttak. Saul pedig felkelt a földről, és kinyitotta szemét, de semmit sem látott. Ezért kézen fogva vezették be Damaszkuszba, és három napig nem látott, nem evett és nem ivott. Volt Damaszkuszban egy tanítvány, név szerint Anániás. Az Úr megszólította őt látomásban: Anániás! Ő így válaszolt: Íme, itt vagyok, Uram. Az Úr pedig így szólt hozzá: Kelj fel, menj el abba az utcába, amelyet Egyenes utcának hívnak, és keresd meg Júdás házában a tarzuszi Sault: mert íme, imádkozik, és látomásban látja, hogy egy Anániás nevű férfi jön be hozzá, és ráteszi a kezét, hogy lásson. Anániás így válaszolt: Uram, sokaktól hallottam erről a férfiről, mennyi rosszat tett a te szentjeid ellen Jeruzsálemben, és ide is meghatalmazást kapott a főpapoktól, hogy elfogja mindazokat, akik segítségül hívják a te nevedet. Ezt mondta neki az Úr: Menj el, mert választott eszközöm ő, hogy elvigye a nevedet a népek, a királyok és Izráel fiai elé. Én pedig meg fogom mutatni neki, mennyit kell szenvednie az én nevéért. Anániás pedig elment, és bement abba a házba, rátette a kezét, és ezt mondta: Testvérem, Saul! Az Úr, az a Jézus, aki megjelent neked az úton, amelyen jöttél, azért küldött engem, hogy újra láss, és megtelj Szentlélekkel. És egyszerre, mintha pikkelyek estek volna le a szeméről, újra látott, azután felkelt, és megkeresztelkedett, majd miután evett, erőre kapott. Néhány napig együtt volt a damaszkuszi tanítványokkal, és azonnal hirdetni kezdte a zsinagógákban, hogy Jézus az Isten Fia. Mindenki csodálkozott, aki hallotta, és így szóltak: Hát nem ő az, aki üldözte Jeruzsálemben azokat, akik segítségül hívják ezt a nevet, és aki ide is azért jött, hogy megköttözve a főpapok elé vigye őket? De Saul egyre jobban felbátorodott, és zavarba hozta a damaszkuszi zsidókat, bebizonyítva nekik, hogy Jézus a Krisztus. Amikor pedig már jó néhány nap eltelt, a zsidók elhatározták, hogy végeznek vele. Saul azonban megtudta, hogy mire készülnek. Még a kapukat is éjjel-nappal őrizték, hogy megölhessék, de a tanítványok elvitték, és éjjel a városfalon lebecsátották egy kosárban. Amikor Saul megérkezett Jeruzsálembe, csatlakozni próbált a tanítványokhoz, de mindenki félt tőle, mert nem hitték el, hogy tanítvány. Barnabás azonban maga mellé vette, elvitte az apostolokhoz, és elmondta nekik, hogyan látta az Urat az úton, beszélt is vele, és milyen bátran szólt Damaszkuszban Jézus nevében. Ettől fogva velük együtt járt-kelt Jeruzsálemben, nyíltan szólt az Úr nevében. Beszélt és vitázott a görög nyelvűekkel, azok pedig arra készültek, hogy végeznek vele. Amikor azonban megtudták ezt a testvérek, levitték őt Cézaréába, és elküldték Tarzuszba.

Az irgalmas samaritánus története Lukács 10:25-37

Ekkor felállt egy törvénytudó, hogy megkísértse őt, és ezt kérdezte: Mester, mit tegyek, hogy elnyerjem az örök életet? Ő pedig ezt mondta neki: Mi van megírva a törvényben? Hogyan olvasod? Ő pedig így válaszolt: „Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből, teljes erődből és teljes elmédből, és felebarátodat, mint magadat.” Jézus ezt mondta neki: Helyesen feleltél: tedd ezt, és élni fogsz. Ő viszont igazolni akarta magát, ezért megkérdezte Jézustól: De ki a felebarátom? Válaszul Jézus ezt mondta neki: Egy ember ment le Jeruzsálemből Jerikóba, és rablók kezébe esett, akik kifosztották, meg is verték, azután félholtan otthagyták elmentek. Történetesen egy pap ment azon az úton lefelé, de amikor meglátta, elkerülte. Hasonlóképpen egy lévita is odaért arra a helyre, de amikor meglátta, ő is elkerülte. Egy arra utazó samaritánus pedig, amikor odaért hozzá és meglátta, megszánta, odament, olajat és bort öntött sebeire, és bekötötte azokat. Azután feltette őt a saját állatára, elvitte egy fogadóba, és gondját viselte. Másnap elővett két dénárt, odaadta a fogadósnak, és azt mondta neki: Viselj rá gondot, és ha valamit még ráköltesz, amikor visszatérek, megadom neked. Mit gondolsz, e három közül ki volt a felebarátja a rablók kezébe esett embernek? Ő így

felelt: Az, aki irgalmas volt hozzá. Jézus erre ezt mondta neki: Menj el, te is hasonlóképpen cselekedj!

Az 5000 ember megvendégelése János 6:1-15

Jézus ezután elment a Galileai-tengernek, Tibériás tavának túlsó partjára. Nagy sokaság követte őt, mert látták, milyen jeleket vitt végbe a betegeken. Jézus pedig felment a hegyre, és ott leült a tanítványaival együtt. Közel volt a páska, a zsidók ünnepe. Amikor Jézus észrevette, hogy nagy sokaság közeledik hozzá, így szólt Fülöpnek: Honnan vegyünk kenyeret, hogy ezek ehessenek? Ezt pedig azért kérdezte tőle, hogy próbára tegye, mert ő már tudta, mit fog tenni. Fülöp így válaszolt neki: Kétszáz dénár árú kenyér sem elég nekik, hogy mindenki kapjon valami keveset. Egyik tanítványa, András, Simon Péter testvére így szólt hozzá: Van itt egy gyermek, akinél van öt árpakenyér és két hal, de mi ez ennyi embernek? Jézus ezt mondta: Ültessétek le az embereket! Fűves terület volt az. Letelepédtek tehát a férfiak, szám szerint mintegy ötezen. Jézus pedig vette a kenyeret, hálát adott, és kiosztotta az ott ülőknek; ugyanúgy osztott a halakból is, amennyit kívántak. Amikor pedig jóllaktak, így szólt tanítványaihoz: Szedjétek össze a maradékot, hogy semmi se vesszen kárba! Összeszedték tehát, és tizenkét kosarat töltöttek meg az öt árpakenyér maradékával, amit meghagytak azok, akik ettek. Miután látták az emberek, hogy milyen jelt tett, ezt mondták: Ez valóban az a próféta, akinek el kellett jönnie a világba. Amikor pedig Jézus észrevette, hogy érte akarnak jönni, és el akarják ragadni, hogy királlyá tegyék, visszavonult ismét a hegyre egymagában.